

Hồi 58

Thuyết Phục Cửu Tăng

ao Quang nói:

- Tại hạ đã sẵn sàng.
- Chiêu thứ nhất, Hà nhạc điểm tướng.

Ngon thiết bút từ từ đưa lên đâm chậm xuống, bút đến nửa chừng đột ngột sẽ rung cổ tay, loáng màn bóng bút trùng trùng điểm sáng khiến người hoa cả mắt.

Cao Quang tròn mắt xem kỹ vẫn không sao nhìn rõ màn bút ảnh đổ ập xuống như thế nào, chỉ nghe Tuyết Quân hỏi:

- Cao hộ pháp trông thấy chứ?

Cao Quang đáp ứng:

- Có thấy nhưng chưa được rõ lắm.
- Trong chư vị, vị nào nhìn thấy rõ?

Nàng hỏi liền ba tiếng vẫn không nghe thấy ai trả lời.

Tuyết Quân ngạc nhiên hỏi ngay Nhàn Vân:

- Đại sư có thấy không?
- Chiêu ấy khí phách hùng vĩ, biến hóa kỳ ảo quá, lão nạp cũng chưa được thấy rõ.

Tuyết Quân buồn rầu:

- Tiệp thiếp thể chất có hạn, không thể nào luyện đến thượng thừa võ công, gia sư có để lại tuyệt kỹ, ngu tử muội cũng không mong lãnh ngộ thấu đáo.

- Cô nương thi triển chiêu vừa rồi, trông có công lực lắm, sao lại bi quan thế.
- Lúc hạ bút, tiệp thiếp thấy như mất hết công lực, rất khó thương nhân.

Vạn Lương tiếc rẻ xen lời nói:

- Lão hủ đã qua lại với lệnh sư đã lâu, nếu sớm biết lệnh sư còn tinh thông võ công thì lão hủ đã xin học vài chiêu tuyệt kỹ rồi.

- Tiên sư thường nhắc nhở đến lão tiền bối luôn, nếu lão tiền bối có ý muốn học, văn bối xin thay thầy truyền thọ cho một vài chiêu võ công.

- Lão hủ tuổi như ngọn đèn trước gió, có thể chết bất cứ lúc nào, vậy cô nương khỏi cần lo cho lão hủ mà nên truyền cho những người trẻ tuổi đây để khỏi uổng phí bao nhiêu tâm huyết của lệnh sư làm tuyệt kỹ thất truyền.

- Thế thì lão tiền bối có ý muốn xin gì cứ nói cho tiệp thiếp biết, gia sư cũng nghiên cứu về y đạo, tuy không dám nói đến chuyện khởi tử hồi sinh nhưng nếu phòng bị trước thì cũng có thể kéo dài cuộc sống thêm dăm năm nữa.

Vạn Lương cười ha hả:

- Lão hủ có cảm thấy già lão thật, nhưng chưa đến nỗi phải lo chết.

- Đạo dưỡng sinh cũng như luyện võ, có lo trước vẫn hơn.

- Ngay như Phạm đại ca tài trí là thế, vẫn không sao giữ lại được tuổi già thì mong chi việc ấy, có chăng là lão hủ chỉ ước sao cô nương đem tài nghệ cứu vãn đại kiếp cho võ lâm là lão nạp cũng đủ yên lòng nhắm mắt.

Lúc mấy người chuyện vãn, Cao Quang vẫn tập trung tinh thần hì hục tập đi tập lại bút pháp.

Thời gian trôi qua vội vã, thoáng cái quần hào ở trong thạch lao đã được năm hôm. Trong năm ngày ấy, việc ăn uống đều do Tứ Giới đại sư tự tay kiểm soát lấy đem dâng khiến bao nhiêu mệt nhọc, bơ phờ suốt nửa tháng trời khổ chiến, bôn ba cũng đều tiêu tan mất hết.

Cao Quang suốt năm hôm ra công tập luyện không ngừng đã thấy thuần thục ba chiêu bút pháp Tuyệt Quân truyền thọ.

Ngọc Giao thì được Tuyệt Quân truyền thọ cho mấy chiêu thủ pháp phóng ám khí bá luyện. Nàng trí tuệ minh mẫn, lại là cao thủ chuyên môn về môn này, nên nàng chỉ tập mấy bận đã nhuần tay.

Thiếu Bạch cũng nhân mấy hôm ấy ngồi suy nghĩ về điều ưu, liệt giữa hai tuyệt kỹ Đại bi kiếm pháp và Đoạn hồn nhất đao, nhưng vì đều là những môn học quá sức thâm ảo, thành thử nghĩ nát óc mấy hôm liền vẫn bó tay, không sao phân tách cho rành rẽ. Tuy nhiên, có cố công như thế, chàng cũng gỡ gạc được nhiều chỗ tuyệt diệu trong đao pháp và kiếm pháp.

Vào buổi trưa ngày thứ sáu, Tứ Không đại sư đột ngột dẫn Tứ Ý, Tứ Giới đến thạch lao. Tứ Không hiền hòa chấp tay thi lễ với quần hào nói:

- Để cho chư vị chờ mấy bữa liền, lão nạp rất lấy làm áy náy.

Thiếu Bạch vòng tay đáp lễ:-

- Vì đồng đạo võ lâm thiên hạ, Kim đao môn chúng tôi có khổ sở đôi chút có đáng gì, điều đáng nói là đại sư có chịu tin lời chúng tôi chưa?

- Lão nạp và chư vị sư đệ được chư vị chỉ điểm cũng nhận thấy bên trong cũng có nhiều chỗ đáng ngờ, có điều sự việc to tát quá, cho nên trước khi có bằng chứng xác thực chỉ dám bán tín bán nghi.

Tuyệt Quân sẽ đành hắng:

- Đại sư có biết chúng tôi lặn lội xa xôi gian hiểm vào chùa Thiếu Lâm là có mục đích gì không?

- Chư vị thí chủ có lòng hiệp nghĩa, vất vả từ ngàn dặm vào tề tự báo tin, bọn lão nạp cảm kích lắm.

- Thế lực của bọn gian ác đã bành trướng khắp giang hồ, lúc này là dịp cuối cùng dành cho chúng ta. Nếu không sớm vạch trần nội tình, loan truyền cho đám nghĩa hiệp võ lâm cảnh giác, hợp sức vùng lên mà cứ mãi lần lựa để cho bọn chúng đủ lòng đủ cánh, tất toàn thể võ lâm sẽ gặp thảm cảnh, vĩnh viễn chìm đắm dưới sự khống chế của lũ gian tà...

Ngừng giây phút nàng tiếp:

- Quý phái trên giang hồ xưa giờ vẫn là lãnh tụ quần hùng, nên chi chúng tôi mới đến đây cầu mong quý phái gọi to một tiếng cảnh tỉnh tất cả mọi người trong võ lâm.

- Lão nạp bàn bạc với mấy vị sư đệ rất lâu, đã tìm ra nhiều điểm khả nghi thật. Nhưng vì lẽ việc xảy ra quá đỗi bất ngờ, chưa từng có suốt từ ngày tệ tự lập phái đến nay, thành thử nếu chưa có được chứng cứ xác đáng, lão nạp khó có thể quyết định ngay được.

- Thế ý của đại sư ?

- Mấy vị sư đệ của lão nạp đều chờ đợi trong Phật các, thỉnh chư vị cùng tới đây một chuyến chỉ giáo thêm mấy điều thắc mắc.

Thiếu Bạch đồng ý liền:

- Hay! Chúng tôi cung kính không bằng tuân mạng.

- Xin chư vị mang theo hết đồ tùy thân, vì cuộc hội ngộ lần này bất luận thành bại, cũng phải có kết quả, ví thử chư vị không đưa ra được bằng chứng thuyết phục mấy vị sư đệ của lão nạp, bọn lão nạp cũng để cho chư vị rời khỏi đây.

- Vậy phiền đại sư dẫn lộ.

Tứ Không lảng lạng dắt Tứ Ý bỏ đi trước, Tứ Giới đi sau, sẽ giọng:

- Lão nạp và Tứ Không sư huynh thật đã siêu lòng, nhưng bởi việc này ảnh hưởng lớn lắm, cho nên có mấy vị trưởng lão vẫn còn cố chấp, mong cô nương cân nhắc thiệt hơn, cố làm sao thuyết phục họ.

Tuyệt Quân nói:

- Tiểu nữ sẽ hết sức.

- Việc đáng lo là giờ phút này nữ thí chủ chắc chưa thể đưa ra được chứng cứ minh xác.

- Vị cùng đến với tiểu nữ bị trúng độc, không hiểu còn sống không?

- Lão nạp đã đem vào trong Đạt ma viện lấy linh đan bốn môn chữa trị thương thế cho y, mà sao uống thuốc rồi vẫn như kim chìm đáy biển, chả thấy công hiệu tí nào cả.

- Thuốc không đúng chứng tất nhiên là không thấy hiệu nghiệm.

- Chắc cô nương cá cách cứu y?

- Tiểu nữ tuy không cứu được y, nhưng có biết cách cứu...

Ngừng lại, lấy vuông lụa ra che mặt, nàng tiếp:

- Chúng ta đi thôi.

Nàng đưa tay vịn vai em rồi cùng đi trước.

Tứ Giới bước vội lên đi cạnh Tuyệt Quân hỏi:

- Nữ thí chủ cũng có ý ngờ lão nạp?

- Trong quần tăng Thiếu Lâm, tiểu nữ sớm được nghe minh chủ nói lại đại sư hiểu biết nhất.

- Đối với cái chết của Tứ Phương sư huynh, lão nạp đã hoài nghi từ lâu, ngày tứ đại môn phái và tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang liên hợp phái cao thủ tàn sát Bạch Hạc bảo, lão nạp đã hết sức phản đối, nhưng vì sức yếu thế cô, đành chỉ biết đưa mắt nhìn tấn thảm kịch diễn ra.

- Rồi sau sao đại sư xuôi tay làm ngơ?

- Biết không chống nổi số đông, lão nạp mới quyết tâm bỏn ba giang hồ, giấu ngấm tra xét nội tình ngót mười mấy năm trời.
- Đại sư có tra được gì không?
- Lão nạp đã tìm hiểu trên giang hồ có một lực lượng thần bí, đang bành trướng lần hồi, có điều nay chỗ này, mai chỗ khác, hành tung vô định không sao hiểu rõ.
- Thế đại sư có nghĩ là bọn chúng lại bành trướng ngay trong quí tự?
- Chả dám giấu cô nương, đối với việc Nhất Sĩ đại sư nhảy lên ghế chuông môn, lão nạp cũng nghi ngờ lắm, nhưng vì chưa có gì chứng minh nên không dám nói ra mà thôi.
- Không hiểu trong chư vị trưởng lão có người nào cũng nghĩ như đại sư?
- Theo lão nạp hiểu thì hầu hết có cùng ý nghĩ ấy, có điều họ quá cố chấp, kiêu dè, trong lòng hoài nghi nhưng không chịu nói ra.
- Tứ Không đại sư thì sao?
- Tứ Không sư huynh bấy lâu nay vẫn giam mình trong thiên quan, không hề để ý đến những việc này.

Chuyện tới đây, tòa Đại bi viện đã hiện ra trước mắt.

Tứ Giới cúi đầu, bước nhanh vào trước, Thiếu Bạch dẫn quần hào nối gót.

Trong Phật các trầm hương nghi ngút, ở hai mé đông và tây bày ngay ngắn hai hàng bồ đoàn.

Dọc một hàng chín cái bồ đoàn ở mé đông, đám tăng lữ hàng chữ Tứ ngồi nghiêm trang đằng trước bồ đoàn. Tứ Giới bước vào các, đi ngay đến hàng bồ đoàn bỏ trống.

Tứ Không chờ cho quần hào vào xong đâu đấy mới cất tiếng:

- Chư vị thí chủ ngồi đi!

Thiếu Bạch vái dài cảm tạ, rồi đi đến trước cái bồ đoàn đầu tiên ở mé tây, lần lượt Tuyệt Quân và bọn Vạn Lương cũng chia nhau mỗi người một bồ đoàn, phân ngôi chủ khách ngồi xuống.

Tứ Không khép mắt, trầm ngâm chập lâu:

- Mười năm về trước, Tứ Phương sư huynh cùng Võ Đang, Nga Mi, Không Động tụ hội trên đỉnh Yên vân phong, bất thần tai họa xảy đến cùng bị cường địch tập kích. Là đệ tử Thiếu Lâm không ai không bị phần đồng lòng nghĩ đến việc phục thù.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Có oan phải tử, có thù phải báo, ấy là lẽ thường tình.

Sực nhớ đến mối huyết hải thâm thù cho tới nay vẫn chưa trả được, bất giác uất nghẹn, sẽ thở dài nín thinh.

Chừng như biết tâm sự của chàng, Tứ Không nghiêm giọng:

- Kỳ thực, đệ tử Thiếu Lâm đối với việc nợ máu trả máu lẽ phải suy xét kỹ càng mới nên làm. Rõ là lão có ý hối hận về việc Thiếu Lâm tự có tham gia trong vụ đồ bảo năm xưa.

Tuyệt Quân xen vào hỏi:

- Việc xưa toàn do hiểu lầm nên gác lại, vấn đề hôm nay là vì chính nghĩa võ lâm, chúng ta phải làm sao cứu vãn trường sông gió giang hồ.

Tứ Không thở dài áo não:

- Nữ thí chủ nói phải, nhưng việc này quan trọng lắm, trước khi chưa có bằng cứ xác thực, lão nạp không khỏi có chỗ phân vân.

- Nói thế đối với thân phận của Nhàn Vân đại sư, chẳng lẽ chư vị vẫn còn nghi ngờ?

- Chẳng phải lão nạp đa nghi, chứ nếu Nhàn Vân đại sư còn sống thật, thì việc trước tiên lẽ phải quay về Nga Mi thanh lý môn hộ, diệt trừ nghiệt đồ răn chúng, sau đó sẽ truyền thư khắp giang hồ liên lạc với đồng đạo võ lâm hiệp lực tìm cách diệt kẻ nguyên hung họa thù. Làm thế, một là giải quyết đầu đuôi mọi việc trong môn phái, hai là cũng lột trần được âm mưu của Thánh cung, công tư vẹn toàn, mới là hợp tình hợp lý chứ!

Tứ Ý đại sư góp lời:

- Ví thử Nhàn Vân đại sư sau khi thoát khốn trở về Nga Mi Kim đỉnh trước, trừng trị phản đồ, thu hồi quyền vị chương môn, tất việc sẽ vang động khắp giang hồ, chẳng riêng gì môn hạ Thiếu Lâm mà cả Võ Đang, Không Động nhị phái cũng sẽ mở cuộc truy tra cái thảm án ấy, cũng khỏi phiền đến chư vị vất vả lặn lội đến đây gây ra lắm hiểu lầm.

Tuyệt Quân lạnh lùng:

- Chư vị đại sư chỉ biết một mà chẳng biết hai.

Tứ Không nói ngay:

- Lão nạp thỉnh giáo.

- Chư vị có biết là chỗ Nhàn Vân đại sư thoát khốn ở trong địa phận Dự Châu.

- Thứ cho lão nạp ngu muội, chưa hiểu được ý nữ thí chủ.

- Vì nhờ có Kim đao môn tương trợ, Nhàn Vân đại sư mới thoát khỏi lao ngục, lấy lại tự do.

- Lão nạp vẫn chưa hiểu, nói ra việc ấy thì có dính dáng gì tới việc hiện tại?

- Có chứ! Thánh cung thần quân có dã tâm muốn thống trị võ lâm độc bá thiên hạ, thành thử y mới chuẩn bị chu đáo suốt hai mươi năm nay, giờ là lúc y chính thức phát động, bành trướng thế lực.

Tuyệt Quân nói tiếp:

- Sau khi Nhàn Vân đại sư thoát nạn, sở dĩ chúng tôi đến đây ngay là vì nghĩ Nga Mi ở mãi Ba thực xa xôi. Hơn nữa, cái thảm án trên đỉnh Yên vân phong đã xảy ra cách đây hơn mười năm rồi, tất nhân tài trong Nga Mi phái cũng đã nổi trôi mỗi người một phương, thanh thế giảm sút thấy rõ, cho có thu hồi quyền lực chương môn cũng chẳng ích gì ngoài việc báo thù. Thành thử, người mới gác chuyện riêng chung lo đại cuộc võ lâm trước.

Tứ Không hình như cảm thấy cuộc hội ước hôm nay nghiêm trọng nên đắn đo mãi hồi lâu, mới nói:

- Thảm án phát sinh trên Yên vân phong năm nào chấn động võ lâm một thời, nhất là tứ đại chương môn đã cùng ngộ nạn rành rành ra đấy, dẫu cho người nào có bụng hoài nghi, nhưng dưới áp lực chúng khẩu nhất từ, lòng nghi ngờ cũng phải dần tiêu tan.

Tuyệt Quân bực tức:

- Giờ phút này tình thế đã biến đổi, người chết sống lại về đây cũng là một sự thật hiển nhiên, thì một dư luận, đồn đãi trong dĩ vãng phải gạt bỏ đi chứ.

Sẽ thử dài, nài tiếp:

- Kim đao môn chúng tôi đến đây cũng vì lẽ thấy rằng Thiếu Lâm phái xưa giờ là tai mắt giang hồ, thế lực mạnh, nhân tài nhiều nhất võ lâm, hơn nữa, chư vị trưởng lão hàng chữ Tứ đều là những nhân vật niên cao đức trọng, thông hiểu sự lý, cho nên mới mong đem chân tướng tỏ bày.

- A di đà phật, nữ thí chủ quá khen, bọn lão nạp chả dám nhận.

- Kim đao môn chúng tôi có ý thiết tha, mong mỗi chư vị trưởng lão xuất hiện, vì lòng cứu nhân độ thế của nhà Phật, và với oai vọng của chư vị trưởng lão trong chùa, gọi to cho một tiếng liên hợp anh hùng thiên hạ chung lo đối phó với thánh cung thần quân, vãn hồi trường kiếp nạn. Cũng vì lẽ ấy, Nhân Vân đại sư mới gác bỏ việc bốn môn riêng tư, cùng vượt đường xa đến Thiếu Lâm luận bàn đại sự với chư vị trưởng lão. Chư vị đều là cao tăng, nếu khẳng khái cố chấp như thế, không khỏi khiến chúng tôi thất vọng lắm.

Câu nói gieo vào lòng chín đại trưởng lão những cảm nghĩ khác nhau, có điều cả bảy đều thấy lòng áy náy khôn tả. Tứ Không mấp máy môi, chực giải thích đôi lời nhưng ngập ngừng mãi vẫn không biết nói sao.

Tuyệt Quân chột hỏi:

- Lão thiền sư, ngày Tứ Phương đại sư đi Bạch mã sơn phó hội có dẫn theo tất cả bao nhiêu người?

Tứ Không thoáng ngơ ngác:

- Lão nạp còn nhớ, ngày ấy Tứ Phương sư đệ có dắt theo Nhất Sĩ, Nhất Thanh là hai đệ tử thân tín nhất, mà hiện giờ Nhất Sĩ là chủ môn nhân Thiếu Lâm.

- Thế Nhất Sĩ, Nhất Thanh lúc trở về Thiếu Lâm thương thế trên mình có nặng lắm không?

- Chỉ xoàng mà thôi.

- Đại sư có bao giờ nghĩ đến điều tứ đại chủ môn nhân tứ phái đương thời võ công là thế lại bị cường địch giết sạch được trong khi ấy là đệ tử võ công tầm thường như Nhất Sĩ, Nhất Thanh lại bình yên vô sự trở về, chả phải là một việc nghịch lý quá?

- Cái đó ngay lúc bấy giờ lão nạp cũng đăm nghi ngờ.

- Có nghi chắc phải có truy cứu?

- Ôi! Chẳng qua đạo ấy lão nạp đang khổ đau trước cái chết của Tứ Phương sư đệ, đầu óc mờ cả đi thành thử có nghi thật, nhưng chỉ hướng về truy cứu hung thủ, cho rằng mục đích bọn chúng nhắm vào tứ đại chủ môn nhân, còn chả thèm coi hạng đệ tử hậu bối vào đâu, nên mới bỏ qua cho hai người đó.

- Còn điểm này nữa, đệ tử tứ phái mắt thấy sư phụ mình thảm chiến mà không một người nào dốc sức vô thay, là nghĩ gì?

Tứ Không gượng cười:

- Nữ thí chủ nghĩ thế, không thể nói không, có điều xa vời quá.
- Tạm cho là xa vời đi, nhưng phải đặt câu hỏi tại sao những kẻ cố mạng bỏ mặc sư phụ chết thảm lại vẫn được tiếp chương môn hộ, oai quyền một phái thì chư vị đại sư cũng không quá độ lượng khoan hòa.

- Nữ thí chủ luận sự chặt chẽ, rành rẽ lắm, bọn lão nạp rất khâm phục.

Ngừng lại lão nghiêm giọng:

- Nếu thật như Kim đao môn không sợ cường quyền, khẳng khái đứng ra diệt thánh cung thần quân thì ấy là đại phúc cho võ lâm, Thiếu Lâm phái chúng tôi nguyện sẽ ủng hộ hết sức, có điều...

Tuyệt Quân ngắt nhanh:

- Kim đao môn quyết không có mưu đồ riêng tư, chỉ có tấm lòng hiệp nghĩa sáng soi như vàng trắng rằm.

- Nếu thật thế, Thiếu Lâm sẽ hợp tác.

Tuyệt Quân đỡ liền:

- Đạo hợp tác chỉ cần lấy lòng thành tương kiến, đại sư khỏi phải kiêng kỵ, e dè.

Biết ý đối phương đã có chiều thỏa thuận, nàng tấn công ngay:

- Lão thiền sư, Nhất Sĩ phương trượng đâu rồi? Cuộc hội ước hôm nay có quan hệ đến sự tồn vong của hai phái chúng ta nói riêng và cho cả võ lâm nói chung, là chương môn phái Thiếu Lâm lẽ phải có mặt ở đây chứ?

- Việc trong Thiếu Lâm phái, trưởng lão hội đủ sức giải quyết, cô nương có chuyện gì xin cứ nói với bọn lão nạp cũng được.

Tứ Giới bỗng xen lời:

- Nhất Sĩ phương trượng hành động bừa bãi rước nhục chiến bại cho bốn tự đã bị trưởng lão hội bàn bạc, quyết định truy hồi Lục ngọc Phật trượng.

Có lẽ không muốn bêu xấu thêm, nên nói nửa chừng đột ngột lão nín bặt.

Tuy nhiên thế cũng đủ để Tuyệt Quân hiểu ra Nhất Sĩ đại sư đã mất chức vị chương môn.

Hốt nghe có tiếng chuông ròn rã đổ hồi truyền lại.

Tứ Không biến sắc, nhìn quanh Tứ Giới:

- Chuông phát ra từ Tàng Kinh Các, Tứ Giới sư đệ...

Mới nói thế, có một hòa thượng trung niên vận tăng bào nguyệt bạch đã loạng choạng bước vào Phật Các cất ngang.

Tứ Không cau mày:

- Việc gì vậy?

Hòa thượng trung niên hấp tấp nói:

- Khải bẩm sư bá...

Tứ Ý nôn nóng:

- Có việc gì nói nhanh đi, sao ấp úng quá thế.

Hòa thượng toát mồ hôi, hỏn hển:

- Chương môn sư huynh...

Chợt trông thấy bọn Thiếu Bạch nên nín thinh.

Tứ Không nghĩ ngay:

- Trong chùa chắc có biến to rồi.

Vội vàng chấp tay, nói với Thiếu Bạch:

- Chư vị thí chủ tạm ngồi chơi giây lát, bọn lão nạp có việc phải đi gấp.

- Đại sư cứ tự tiện.

- Xin thất l-.

Quay mình, lão dắt bọn Tứ Ý lật đật bỏ đi. Thoáng mắt, chín trưởng lão đã ra khỏi các mắt dạng.

Vạn Lương nhìn ra ngoài thấp giọng:

- Trong chùa Thiếu Lâm chắc đã xảy ra biến cố lớn lao.

Ngọc Giao góp lời:

- Hừ! Mọi việc đều do tên Nhất Sĩ.

Cao Quang hỏi:

- Phạm cô nương, theo cô nương trong chùa đã xảy ra việc gì?

Tuyệt Quân mỉm cười:

- Nếu như Cao hộ pháp ở vào địa vị chương môn phương trượng thì sẽ làm gì?

- Cái đó...

Thấy y lấp bắp mãi không đáp được, Tuyệt Quân đỡ lời:

- D- hiểu quá, âm mưu đã bị bại lộ, lại bị truy hỏi Lục ngọc phạt trượng tức là mất hẳn quyền vị chương môn, chỉ còn cách nằm giam chờ trưởng lão hội thương nghị xử tội thì lẽ nào y chịu ngồi yên chịu chết. Mà tạo phản trác là không dám, tất còn mỗi cách cao xa bay chạy.

Cao Quang vỗ l-:

- Tại hạ hiểu rồi, chùa Thiếu Lâm vẫn được tiếng là vùng đất võ học tươi tốt, bảy mươi hai tuyệt kỹ môn nào cũng có oai lực thâm ảo ghê gớm. Tên Nhất Sĩ phản Thiếu Lâm, tất sẽ thuận tay vợ luôn mấy pho bí kíp chứa đựng bảy mươi hai tuyệt kỹ đào tẩu.

Bỗng nghe có tiếng chân dồn dập, Tứ Giới tay vác thiền trượng hăm hăm chạy vào các.

Quần hào đều đứng lên nghênh đón, Thiếu Bạch nhanh nhẩu hỏi:

- Đại sư lăm lăm binh khí, chắc hẳn đã gặp biến cố to tát?

Tứ Giới thở dài sườn sượt:

- Thí chủ đoán trúng, Thiếu Lâm tự đã gặp phải biến cố hàng trăm năm chưa có.

Nhìn đăm đăm Thiếu Bạch lão tiếp:

- Vừa rồi lão nạp có đến đây, vô tình nghe được lời bàn luận của chư vị.

- Chúng tôi vui miệng chuyện thế thôi, đại sư chớ có để tâm.

Tứ Giới sẽ lác đầu:

- Điều đáng buồn lại là chư vị luận đoán rất đúng.

Thiếu Bạch biến sắc:

- Nhất Sĩ...

Trong cuộc thảm sát Bạch Hạc bảo năm xưa, Nhất Sĩ đại sư cũng là một nhân vật cao thủ ngày nào, nay nghe nói y quả phản Thiếu Lâm, càng chứng thực tội trạng ngày nào. Thiếu Bạch tức thời sôi máu hận, tiếc không thể bắt ngay y để rửa mối đại cừu.

Tứ Giới chừng như đoán biết tâm ý chàng nên nói:

- Tên Nhất Sĩ đã đánh chết đệ tử thủ hộ Tàng kinh các, bao nhiêu bí kíp võ công cất trong các đều bị y vợ sạch đem đi. Thật là một kịch biến chưa hề có trong Thiếu Lâm tự. Phàm đệ tử Thiếu Lâm không ai không quyết tâm dốc sức giết cho kỳ được con chó ấy thù hờ thất bảo.

--- o O o ---